

fabrikker bevidner Dem, Hrr. Direktør Prior, herved vor inderligste Hengivenhed i Anledning af den for os uforstaaelige Dom, som er overgaaet Dem. Med Vemod erfarer vi, at de trækker Dem tilbage fra Deres Livsværk, Aktieselskabet Nordiske Kabel- og Traadfabrikker, som De med en saa enestaaende Energi og Fagkundskab har bragt frem til en af Landets største Industrivirksomheder. Vi beundrer Dem derfor og for den betydelige Indsats, De til denne Dag har ydet indenfor dansk Industri og Erhvervsliv, Deres Standsfæller har meget at sige Dem Tak for. Selv bringer vi Dem vor varmeste Tak for, hvad De som vor Chef har været for os. Vort største Ønske er, at De blev hos os, og vort bedste Haab, at vi endnu en Gang maatte se Dem knyttet til Selskabet til Gavn for Virksomheden og til Glæde for deres Venner. Dette ønsker vi Dem i dyb Beundring og Ærbødighed.“

Jeg spørger ærede Medlemmer: Hvad har denne Tilkendegivelse at gøre med en Bøn om Naade for Prior, med Forsøg paa at faa ham reddet for Straf? Intet som helst. For dette Punkts Vedkommende kan vi da være enige og maa vi da være enige; enten vi er Socialdemokrater eller ikke, strækker dog Betegnelsen „bundløsnagtig“ til.

Men lad mig dvæle et Øjeblik ved denne Adresse. Hvornaar, ærede Medlemmer, har De set, at en Mand, der under lignende Forhold har maattet forlade sin Stilling, og som jo ikke kan gøre de Mennesker, der henvender sig til ham, det allermindeste gode mere, er gaaet af med en Sympatitilkendegivelse og en Tak som denne? Og jeg spørger, om dog ikke bl. a. ogsaa denne Adresse giver mig Ret til at udtale, hvad jeg i denne Sag før har udtalt, at det er den store Ulykke, samfundsmæssigt set, ved Dommen over Prior, at den juridiske Afgørelse staar i stik Modsætning til den moralske Opfattelse hos de bedste i Borgerskabet. Saa vist som ingen, i alt Fald ikke en Lægmand, har Ret til at kritisere en Højesteretsdoms juridiske Side, saa vist har enhver af os Ret og eventuelt Pligt til at sætte sin moralske Vurdering op ved Siden af enhver Højesteretsdom.

Det er det ene Punkt i denne Artikel, om hvilket de Herrer kunde have sagt sig selv, at det i alt Fald er fuldkommen uholdbart. Jeg gaar saa over til det næste Punkt, dette, at der skulde være udøvet Pres mod Arbejderne for at faa dem til at skrive under paa denne Adresse. Ogsaa dette Punkt er efter sin egen Natur ganske uholdbart og behøver i og for sig ingen

Imødegaaelse, fordi dette at øve Pres fra Arbejdsgivernes Side mod Arbejderne med Hensyn til at skrive under paa en Adresse som denne simpelt hen er en Umulighed. Hvis Arbejderorganisationerne ikke er den modbydeligste Humbug, som denne Tid har at opvise — og det er de Gud ske Lov og Tak ikke —, saa er det umuligt fra Arbejdsgivernes Side overfor Arbejderne at udøve et Pres i en Sag som denne med Hensyn til en Adresse som denne. Det er umuligt, og det vilde være en halsløs Gerning for nogen Ledelse af en Virksomhed at forsøge derpaa. Derfor bl. a. behøvedes der aldeles ingen Begrundelse, thi ethvert Menneske, der blot vilde bruge sin sunde Menneskeforstand, kunde sige sig selv, at denne Artikel af 6. Oktober kunde ikke være sand.

Men nu bagefter gælder det om at dække sig, og saa har vi jo det sædvanlige Syn: Vi angriber det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, og straks har han Skærmbrættet parat, straks er han omme bag Ryggen af en Arbejder, han kan lægge Ryggen til. En skønne Dag møder der da en Tillidsmand fra denne Fabrik, som underskriver paa, at Artiklen af 6. Oktober var i Overensstemmelse med Sandheden, og herinde har vi jo i Dag hørt, at denne Mand, Hr. Lorentzen, ikke alene skal have leveret Stof til denne Artikel, men ogsaa skal have godkendt Udformningen af Artiklen.

Men det har han ikke. Samme Dag som denne Mand læste Artiklen i „Social-Demokraten“, har han benægtet, at han havde haft noget med denne Artikel at gøre, og han har erklæret, at han havde tænkt paa at henvende sig paa Redaktionen for at faa den berigtiget. Hr. Lorentzen kan derfor ikke bruges i denne Sammenhæng, og jeg haaber, at vi i Aften er kommet det Skridt videre, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg vil faa Sagen anlagt saaledes, at jeg kan faa Lejlighed til at føre Vidner paa, hvad jeg nu har sagt her. Men det ærede Medlem Hr. Borgbjerg maa ikke tro, at jeg lægger nogen Sag an eller fremkommer med nogen som helst Udtalelse overfor Hr. Lorentzen. Om ham ved jeg ikke andet end det, jeg har sagt her, og som jeg forpligter mig til at føre Vidner paa, saa snart det ærede Medlem Hr. Borgbjerg bringer Sagen saaledes i Form, at jeg er i Stand til at føre Vidner paa de Udtalelser, jeg her er fremkommet med, om Hr. Lorentzens Forhold til Adressen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lundberg har Ordet for en kort Bemærkning.